

Sygn. akt V Pz 29/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Głuchowska (spr.)

SSO Ewa Nowakowska

SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant: asystent sędziego Joanna Paczosik

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko pozwanemu A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim IV Wydział Pracy z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV. P. 43/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Ewa Nowakowska SSO Marzena Głuchowska SSO Stanisław Pilarczyk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV. P. 43/16 Sąd Rejonowy w Ostrowie Wlkp. w punkcie I umorzył postępowanie z powództwa A. W. o zapłatę kwoty 6.731,36 zł przeciwko A. K., z uwagi na to, iż powód na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. cofnął pozew i zrzekł się roszczenia, wyjaśniając, że ma on prawo do renty, przy której przekroczenie dochodów może spowodować obowiązek zwrotu. Następnie w punkcie II postanowienia orzekł nie obciążać powoda kosztami sądowymi oraz zasądził od A. W. na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III postanowienia).

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji wskazał, iż przedmiotowa czynność cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczeń nie była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierzała do obejścia prawa. Sąd wskazał, że strona powodowa mogła ocenić, że uzyskanie należności dochodzonych za kilkanaście miesięcy, nie leży w interesie powoda, jeżeli takie wypłaty mogłyby spowodować przekroczenie ustawowego limitu i utratę renty w kwocie około 600 zł netto miesięcznie.

W ustawowym terminie powód złożył zażalenie na powyższe postanowienie i wniósł o jego uchylenie w całości. Skarżący podniósł, iż decyzja o wycofaniu powództwa była podjęta z wymuszeniem i brakiem możliwości racjonalnego ustosunkowania się oraz przeanalizowania wypowiedzi i wniosków.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie zażalenia w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym także o zwrot kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pisma pozwany podał, że powód nie może powoływać się na rzekomy brak możliwości racjonalnego ustosunkowania się i przeanalizowania wypowiedzi i wniosków, albowiem był reprezentowany przez osobę, która została przeszkolona w zakresie kodeksu pracy, prawa związkowego i materialnego i zachowania się na sali sądowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda A. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, a zgodnie z jego § 4 Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie powód złożył, przez swojego pełnomocnika procesowego, oświadczenie o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia, w następstwie czego Sąd Rejonowy umorzył postępowanie.

Kolejno powód zaskarżył powyższe postanowienie i domagał się jego uchylenia. Skarżący wskazał, iż "neguje" złożone na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016r., oświadczenie o cofnięciu pozwu.

Przedmiotem sporu jest aktualnie skuteczność uchylenia się przez powoda od skutków jego oświadczenia o cofnięciu pozwu z zrzeczeniem się roszczenia w sytuacji powołania się przez niego na złożenie tego oświadczenia pod wpływem błędu, czy przymusu.

Cofnięcie pozwu jest czynnością procesową, aktem dyspozytywnym powoda, będącym wyrazem rezygnacji z dochodzenia w danym postępowaniu żądania udzielenia mu ochrony prawnej w postaci skonkretyzowanej w pozwie. Cofnięcie pozwu, będące przejawem odwołalności czynności procesowych, jest działaniem strony realizującej procesowe uprawnienie do pozbawienia własnej czynności procesowej jej skuteczności prawnej. Stanowi ono realizację zasady dyspozycyjności (rozporządzalności) i oznacza rezygnację powoda z rozpoznania określonego żądania w danym procesie. Cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia wywołuje nie tylko skutki procesowe, ale także materialnoprawne.

Uchylenie się od skutków oświadczenia o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia (odwołanie tej czynności procesowej) jest dopuszczalne, ale tylko w sposób wyraźny i oparty na konkretnych podstawach (np. błąd lub przymus).

Instytucja wad oświadczenia woli regulowana jest przez przepisy kodeksu cywilnego, w art. 82-88. Przepisy te wskazują na pewne okoliczności związane ze stanem psychicznym człowieka bądź stanem jego wiedzy, towarzyszącym składaniu oświadczenia woli, które mają wpływ na ważność czynności prawnych.

Z błędem mamy do czynienia, gdy istnieje niezgodność między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości człowieka. Aby móc się powołać na błąd, musi być on wywołany przez drugą stronę czynności prawnej,

nawet w sposób niezawiniony. Błąd powinien być prawnie doniosły, czyli taki, który wywoła mylne wyobrażenie co do treści czynności prawnej, a więc w zakresie wzajemnych praw i obowiązków stron.

Groźba jest działaniem związanym z użyciem przymusu, skierowanym na zmuszenie zagrożonego do określonego zachowania się, wbrew jego woli. Działanie takie musi mieć charakter celowy i bezprawny. Przez bezprawność groźby należy rozumieć nie tylko działania niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi, lecz także zapowiedź podjęcia działań dozwolonych, ale podjętych tylko w celu skłonienia danej osoby do złożenia oświadczenia woli określonej treści.

Ponadto zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. "Zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia.

Takich sytuacji, jak wymienione wyżej Sąd Okręgowy nie doszukał się w okolicznościach niniejszej sprawy. Uznać zatem należy, że powód cofając pozew skorzystał z prawa dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Powód, poprzez pełnomocnika procesowego, cofnął powództwo wraz z zrzeczeniem się roszczenia, a sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że cofnięcie pozwu było skuteczne. Skarżący na poparcie swoich ogólnie wskazanych twierdzeń w zażaleniu, dotyczących wad oświadczenia woli z dnia 23 czerwca 2016r., nie przytoczył żadnych faktów ani dowodów. Nie zaszyły również w sprawie negatywne przesłanki wykluczające możliwość umorzenia postępowania (art. 203 § 4 k.p.c.).

W świetle powyższych okoliczności należało uznać, że doszło w sprawie do skutecznego cofnięcia pozwu przez powoda, czego konsekwencją była konieczność umorzenia w całości postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego, zażalenie jako pozbawione podstaw nie mogło odnieść skutku i podlegało oddaleniu, albowiem zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie A. W., jako nieuzasadnione.

SSO Ewa Nowakowska SSO Marzena Głuchowska SSO Stanisław Pilarczyk